

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **Mgr. M. A.**, narozena dne X
bytem X
zastoupena JUDr. Filipem Rigelem, Ph.D., advokátem
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
sídlem Karmelitská 5, 118 12 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2021 č. j. MSMT-18906/2021-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný potvrdil Osvědčení Univerzity Karlovy (dále též „Univerzita“) ze dne 19. 1. 2021 č. j. NO/UKRUK/340/2018/Pv. Tímto Osvědčením Univerzita uznala žalobkyni diplom Univerzity Karla Marxe v Lipsku, Německá demokratická republika, nyní Spolková republika Německo, ze dne 2. 7. 1981, potvrdila jeho rovnocennost s vysokoškolským diplomem a dodatkem k diplomu vydaným v České republice veřejnou vysokou školou pro studium v navazujícím magisterském studijním programu v oblasti vzdělávání „Učitelství“ a současně jí uznala vzdělání získané studiem oboru „Germanistika“ na jmenované univerzitě, a potvrdila jeho rovnocennost s vysokoškolským vzděláním získaným v České republice na veřejné vysoké škole absolvováním studia v uvedeném studijním programu, s oprávněním

žalobkyně používat zahraniční akademický titul „*Diplomgermanist*“, a bez oprávnění žalobkyně užívat akademické tituly udělované podle zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále též „ZVŠ“). Současně Univerzita konstatovala, že v daném správním řízení se nejednalo o řízení o uznání odborné způsobilosti a kvalifikace podle zákona č. 18/2004 Sb., o uznávání odborné kvalifikace a jiné způsobilosti státních příslušníků členských států Evropské unie a některých příslušníků jiných států a o změně některých zákonů (zákon o uznávání odborné kvalifikace), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o uznávání odborné kvalifikace“), nebo podle zvláštních právních předpisů upravujících uznávání odborné kvalifikace (dále též „Osvědčení“).

2. V předmětné věci ze správního spisu vyplývají tyto podstatné skutečnosti.
3. Dne 25. 1. 2017 byla Univerzitě doručena žádost žalobkyně, dříve žadatelky, ze dne 23. 1. 2017, v níž uvedla: „*Potřebuji mít v nostrifikaci uvedeno i učitelství jazyka německého a anglického*“ s tím, že nostrifikaci ze dne 27. 9. 1983 jí Univerzita pod č. j. 7826/1983 k diplomu Univerzity Karla Marxe v Lipsku ze dne 2. 7. 1981 vydala nostrifikační doložku o získání vysokoškolského vzdělání v oboru „*moderní filologie (německý jazyk – literatura)*“ (dále též „*Žádost*“). K této Žádosti připojila prosté kopie písemností v německém jazyce, a to: 1) „*Diplom Karl-Marx-Universität Leipzig*“ ze dne 2. 7. 1981 (kde je uvedeno: „*wird der akademische Grad Diplomgermanist verliehen*“), 2) „*Zeugnis über den Hochschulabschluss*“ ze dne 15. 7. 1981 [kde je uvedeno: „*hat in der Fachrichtung Germanistik studiert, den Hochschulabschluß mit dem Gesamtpredikat Befriedigend (3) erworben und ist berechtigt, die Berufsbezeichnung Diplomgermanist zu führen. Es wurden folgende Leistungen nachgewiesen I. DIPLOM Thema de Diplomarbeit: Eduard Claudius ‚Ruhelose Jahre‘ – Zentrale Thematik und ihre Gestaltung ...; II. Hauptprüfung: Germanistische Sprachwissenschaft - befriedigend, Germanistische Literaturwissenschaft - befriedigend, Marxismus-Leninismus - befriedigend; III. Abschlussprüfungen und Belege: Deutsch (nach 4 Jahren) - gut, Englisch (nach 3 Jahren) - genügend, Methodik ‚Deutsch als Fremdsprache‘ - gut, Niederländisch (nach 3 Jahren) - befriedigend. Der Abschluß im Fach Englisch entspricht dem Sprachkundigen-Nachweis der Stufe II (dreijähriger Hochschulebergang pro sechs Wochenstunden)*“], 3) „*Antrag auf Eröffnung eines Diplomverfahrens*“ ze dne 20. 5. 2016 (špatně čitelné) a 4) kopii duplikátu nostrifikační doložky Univerzity ze dne 27. 9. 1983 č. j. 7826/1983.
4. Dne 25. 1. 2017 Univerzita rozhodnutím č. j. UKRUK/1651/17/Ha žádost žadatelky zamítla. V odůvodnění uvedla, že ji vyhodnotila jako žádost o obnovu řízení, k níž dovodila, že byla podána po zákonné lhůtě k obnově řízení. Proti tomuto rozhodnutí žadatelka podala odvolání, o kterém rozhodl žalovaný dne 29. 5. 2017 č. j. MSMT-14828/2017-1 tak, že rozhodnutí Univerzity ze dne 25. 1. 2017 č. j. UKRUK/1651/17/Ha zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.
5. Dne 16. 6. 2017 Univerzita vyzvala žadatelku k doplnění žádosti, upřesnění požadavku a doložení písemných podkladů ohledně jejího požadavku.
6. V podání ze dne 27. 7. 2017 žadatelka požadovala, aby Univerzita uznala její „*zahraniční vysokoškolské vzdělání pro účely výuky jazyka německého a jazyka anglického*“. K tomuto doložila opis Diplomu *Karl Marx Universität Leipzig* s českým překladem tlumočníka do jazyka německého (ze dne 27. 7. 2017) – diplom Univerzity Karla Marxe Lipsko, kterým se jí propůjčuje „*akademický titul Diplomované germanistky*“; opis vysvědčení *Zeugnis über den*

Hochschulabschluss s českým překladem tlumočníka do jazyka německého (ze dne 27. 7. 2017) – Vysvědčení o zakončení vysokoškolského vzdělání, že „*studovala (absolvovala) studijní obor Germanistika, zakončila vysokoškolské vzdělání s celkovým hodnocením D o b ř e* (3) *A je oprávněna používat titul Diplomovaný germanista ...* Téma diplomové práce: *Eduard Claudius ‚Neklidná léta‘ – hlavní téma a jeho ztvárnění, Hodnocení diplomu: Velmi dobře* (2), II **HLAVNÍ ZKOUŠKA** Jazykověda germanistiky – *dobře*, Literární věda germanistiky – *dobře*, Marxismus – *leninismus – dobře*; III **ZÁVĚREČNÉ ZKOUŠKY A DOKLDY** Němčina (po 4 letech) – *velmi dobře*, Angličtina (po 3 letech) – *dostatečně*, Metodika ‚Němčina jako cizí jazyk‘ – *velmi dobře*, Holandština (po 3 letech) – *dobře*. Zakončení předmětu Angličtina odpovídá dokladu o jazykových znalostech stupně II (tříletý vysokoškolský obor, šest hodin týdně)“; a přeloženou e-mailovou korespondenci (bez tlumočnické doložky), a to závěrečné hodnocení, posudek, žádost o zahájení diplomního řízení sepsaná žadatelkou a opis dokladu o uzavření manželství v USA.

7. Dne 23. 10. 2017 Univerzita opětovně vyzvala žadatelku k doplnění žádosti, zejména dokladů ohledně vystudování učitelství jazyka německého a anglického.
8. Dne 15. 11. 2017 žadatelka písemně uvedla, že její „*požadavek se týkal uznání/nostrifikace učitelství jazyka německého a anglického*“. Navrhla, aby Univerzita požádala Univerzitu v Lipsku o zaslání sylabu pro obor „*Methodik Deutsch als Fremdsprache*“ v období let 1976-1981, kdy studovala, a dále, aby byly vyhledány v archivu spisy – nostrifikaci tehdejší studentky stejné university, kterou jmenovala, která studovala jeden obor a má ve svých zkouškách shodné předměty, což jí Univerzita nostrifikovala za učitelství němčiny – angličtiny. K podání žadatelka připojila jiné překlady než předchozí s překladem jiného tlumočníka, bez uvedení data překladů do českého jazyka, a to opis z opisu diplomu *Karl Marx Universität Leipzig*, že se jí propůjčuje „*akademický titul diplomovaný germanista*“; opis z opisu vysvědčení *Zeugnis über den Hochschulabschluss* – Vysvědčení o závěrečné zkoušce na vysoké škole, že „*studovala v oboru germanistika, ukončila studium vysoké školy s celkovým výsledkem u s p o k o j i v ě* (3) *A je oprávněna užívat označení diplomovaný germanista. Tímto se potvrzují následující výsledky: I. DIPLOM Téma diplomové práce: Eduard Claudius ‚Neklidná léta‘ – ústřední tematika a její zobrazení, Hodnocení diplomu: d o b ř e* (2), II. **HLAVNÍ ZKOUŠKA** Germanistická lingvistika – *uspokojivě*, Germanistická literární věda – *uspokojivě*, Marxismus – *leninismus – uspokojivě*; III. **ZÁVĚREČNÉ ZKOUŠKY A DOKLADY** Němčina (po 4 letech) – *dobře*, Angličtina (po 3 letech) – *dostatečně*, Učitelství ‚němčina jako cizí jazyk‘ – *dobře*, Holandština (po 3 letech) – *uspokojivě*. Závěrečná zkouška v oboru Angličtina odpovídá jazykovědné znalosti stupeň II (tříletá vysokoškolská výuka po šesti hodinách týdně)“; opis Antrag auf Eröffnung eines Diplomverfahrens – Návrh na zahájení diplomového řízení, který vyplnila žadatelka dne 30. 3. 1981 a požaduje v něm po škole „*zahájení řízení k získání akademického stupně diplomovaný germanista (diplomovaný odborný učitel v oboru němčina a historie) v sekci germanistika a literární věda Univerzity Karla Marxe ... zaměření 1. obor (nevyplněno, pozn. soudu) 2. obor diplomovaný germanista, učitel němčiny a angličtiny jako cizího jazyka ... Univerzitní archiv Lipsko*“ s datem za správnost dne 14. 11. 2017. Dále připojila opis závěrečného hodnocení a opis hodnocení (předložené překlady tlumočnické v rámci tlumočnické doložky nejsou datované a jsou zapsané jako jednostranné, toliko jeden je dvoustranný, z nich některé jsou předloženy k notářskému ověření toliko v kopii, které na nich vyznačilo opisy, a všechny jsou zapsané pod jedním číslem položky tlumočnického deníku, a to pod č. 2767, pozn. soudu).

9. Usnesením ze dne 14. 2. 2018 č. j. UKRUK-276/17/Ha Univerzita řízení zastavila s odůvodněním, že žadatelka pro požadované nepředložila dostatečné podklady. Proti tomuto rozhodnutí žadatelka podala odvolání, o kterém rozhodl žalovaný dne 20. 6. 2018 pod č. j. MSMT-19598/2018-2 tak, že usnesení Univerzity ze dne 14. 2. 2018 č. j. UKRUK-276/17/Ha zrušil a řízení zastavil.
10. Žadatelka proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2018 č. j. MSMT-19598/2018-2 brojila správní žalobou, o níž rozhodl čtrnáctý senát Městského soudu v Praze tak, že rozsudkem ze dne 11. 3. 2020 č. j. 14 A 174/2018-38 rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2018 č. j. MSMT-19598/2018-2 zrušil. Pod bodem 34. dovodil: *„Je tedy nejprve na správních orgánech, aby posoudily žádost žalobkyně, a soud je v souladu se svou zákonem vymezenou kompetencí oprávněn toliko přezkoumat zákonnost jejich postupu. Soud ostatně ani nedisponuje potřebnými podklady pro řádné posouzení žádosti, neboť nemá informace o obsahu oborů vyučovaných na českých vysokých školách. Proto pouze v obecné rovině připomíná, že při posuzování uznání vzdělání je třeba přihlížet primárně k obsahu daného oboru a jeho zaměření a respektovat rovněž základní zásady týkající se hodnocení kvalifikací ve smyslu části III a VI Lisabonské úmluvy o uznávání kvalifikací.“*
11. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 5. 2020 č. j. MSMT-18906/2020-1 zrušil usnesení Univerzity ze dne 14. 2. 2018 č. j. UKRUK-276/17/Ha a věc vrátil Univerzitě k novému projednání.
12. Osvědčením ze dne 11. 6. 2020 č. j. NO/UKRUK/340/2018/Pv Univerzita uznala žadatelce diplom Univerzity Karla Marxe v Lipsku ze dne 2. 7. 1981 a potvrdila jeho rovnocennost s vysokoškolským diplomem a dodatkem k diplomu vydaným v České republice veřejnou vysokou školou pro studium v bakalářském studijním programu v oblasti vzdělávání „Učitelství“, současně jí uznala vzdělání v oboru „Germanistika“ a potvrdila jeho rovnocennost s vysokoškolským vzděláním získaným v České republice na veřejné vysoké škole absolvováním studia v uvedeném studijním programu. Z podnětu žadatelky k opravě osvědčení, k zahájení přezkumného řízení a k pokračování v řízení, žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 11. 2020 č. j. MSMT-18906/2020-3 zrušil osvědčení žadatelky ze dne 11. 6. 2020 č. j. NO/UKRUK/340/2018/Pv pro nedostatečně zjištěný skutkový stav a věc vrátil Univerzitě k novému projednání a rozhodnutí.
13. Osvědčením v pořadí druhým (ze dne 19. 1. 2021 č. j. NO/UKRUK/340/2018/Pv) Univerzita uznala žalobkyni diplom Univerzity Karla Marxe v Lipsku ze dne 2. 7. 1981, potvrdila jeho rovnocennost s vysokoškolským diplomem a dodatkem k diplomu vydaným v České republice veřejnou vysokou školou pro studium v navazujícím magisterském studijním programu v oblasti vzdělávání „Učitelství“ a současně jí uznala vzdělání získané studiem oboru „Germanistika“ potvrdila jeho rovnocennost s vysokoškolským vzděláním získaným v České republice na veřejné vysoké škole absolvováním studia v uvedeném studijním programu, s oprávněním žadatelky používat zahraniční akademický titul „Diplomgermanist“, což ji neopravňuje k užívání žádného z akademických titulů udělovaných podle ZVŠ, a dále konstatuje, že v daném správním řízení se nejednalo o řízení o uznání odborné způsobilosti a kvalifikace podle zákona o uznávání odborné kvalifikace. Proti Osvědčení podala žadatelka odvolání, o něm rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

14. V napadeném rozhodnutí (ze dne 26. 4. 2021 č. j. MSMT-18906/2021-4) žalovaný na str. 7 konstatoval, že „*shledává, že v řízení bylo předmětné zahraniční vzdělání v oboru ‚Germanistika‘ se zahrnutím doložených údajů o jeho obsahu včetně pedagogického aspektu Univerzitou porovnáno s vhodnými obsahově příbuznými studijními programy učitelství cizích jazyků v oblasti jejich uskutečňování, kterou dle části dvacáté druhé Přílohy k nařízení vlády č. 275/2016 Sb., o oblastech vzdělávání ve vysokém školství představuje oblast vzdělávání ‚Učitelství‘. Ministerstvo proto konstatuje, že napadené rozhodnutí úplným způsobem osvědčuje rovnocennost předmětného zahraničního (německého) vzdělání s tuzemským, jak co do stupně (magisterský studijní program), tak také co do jeho odpovídající oblasti uskutečňování v České republice dle Přílohy 3, bod č. 30 ‚Učitelství‘ zákona o vysokých školách a blíže vymezené v části třicáté Přílohy k nařízení vlády č. 275/2016 Sb. Napadeným rozhodnutím byla zároveň osvědčena rovnocennost předmětné zahraniční (německé) vysokoškolské kvalifikace (tj. Diplomu) v České republice tuzemské kvalifikaci, tj. vysokoškolskému diplomu vydanému podle příslušných výše ocitovaných ustanovení zákona o vysokých školách, a to dle Článku VI.1 Lisabonské úmluvy.*“ Dále uvedl, že předložený Diplom, tj. zahraniční (německý) doklad o absolutoriu vzdělání v oboru „Germanistika“ vydaný zahraniční vysokou školou dne 2. 7. 1981 byl v řízení o Žádosti předmětem rozhodování. O odborné kvalifikaci žadatelky jako učitelky německého a anglického jazyka se v řízení o Žádosti nerozhodovalo, posuzovala se tzv. nostrifikace, tzn. řízení o uznání podle zákona o vysokých školách a „Úmluvy o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu“ ze dne 11. 4. 1997 v Lisabonu, publikovaná pod č. 60/2000 Sb.m.s. (dále jen „Lisabonská úmluva“).
15. Žalovaný dále uvedl, že uznávání odborných způsobilostí, kompetencí, znalostí a dovedností pro výkon konkrétního, zvláštním tuzemským zákonem regulovaného povolání, jímž je i učitel jazyků, se provádí podle zákona o uznávání odborné kvalifikace. Absolvent zahraničního vysokoškolského vzdělání v příslušné oblasti vzdělání, který má zájem o výkon tohoto regulovaného povolání v České republice, podstupuje řízení o uznání své odborné kvalifikace podle zákona o uznávání odborné kvalifikace. Zákon o uznávání odborné kvalifikace umožňuje absolventu vysokoškolského učitelského vzdělání ze zahraniční vysoké školy, v daném případě ze Spolkové republiky Německo, obrátit se žádostí se zahraničními doklady o vzdělání přímo na příslušný uznávací orgán, jímž je v souběhu se zákonem č. 563/2004 Sb., o pedagogických pracovnících, Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy. Předchozí uznání předmětného zahraničního vzdělání podle zákona o vysokých školách a Lisabonské úmluvy (tzv. nostrifikace) se nevyžaduje. Univerzita proto v řízení posuzovala zahraniční vysokoškolské vzdělání a předmětnou vysokoškolskou kvalifikaci (Diplom), a rozhodla o nich v rozsahu pravomoci svěřené Univerzitě relevantními právními předpisy. Univerzita tím žalobkyni vyhověla v plném rozsahu.
16. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně brojí podanou žalobou.
17. Námitky v ní uplatněné lze rozdělit do těchto žalobních bodů.
18. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítá, že žalovaný nevyčerpal předmět řízení, jímž bylo uznání učitelství německého a anglického jazyka, zahájené na žádost žalobkyně podle § 44 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“). K vyčerpání předmětu řízení přitom zavázal Univerzitu žalovaný v rozhodnutích ze dne 4. 5. 2020 č. j. MSMT-18906/2020-1 a ze dne 20. 11. 2020 č. j. MSMT-18906/2020-3. Pokud Univerzita chtěla Žádosti žalobkyně vyhovět toliko z části, měla

současně s Osvědčením vydat i (odůvodněné) negativní rozhodnutí o zamítnutí části Žádosti. K tomu ale nedošlo, zamítavé rozhodnutí nebylo vydáno. Žalovaný nezákonně takový stav potvrdil.

19. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně upozorňuje, že nedostala možnost vyjádřit se k podkladům před rozhodnutím podle § 36 odst. 3 správního řádu. Na podporu uvedeného odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 1 As 55/2008-156 a uvedla, že právo umožnit účastníku řízení seznámit se před vydáním rozhodnutí s podklady a případně se k nim vyjádřit, je základní zásadou správního řízení (viz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2015 č. j. 2 As 31/2015-53).
20. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně poukazuje na to, že Česká republika je vázána Lisabonskou úmluvou, která předpokládá různorodost vzdělávacích systémů v evropském regionu, což má být překlenuto v rámci podpory studentské mobility. Podle Čl.VI.1 Lisabonské úmluvy má stát uznat vysokoškolské kvalifikace přiznané v jiném státu, ledaže by mohl být prokázán podstatný rozdíl mezi kvalifikací. V pochybnostech proto mělo být rozhodnuto ve prospěch uznání, opačný postup měl být odůvodněn podstatným rozdílem srovnávaných kvalifikací. Proto mělo být žalobkyni vzdělání uznáno, jak požadovala. Lisabonská úmluva i § 2 ZVŠ, hovoří o studijních programech a jejich srovnání, nikoliv o oblastech vzdělávání jako referenčním kritériu při uznávání zahraničního vzdělání. Podle § 89 ZVŠ k uznání je příslušná vysoká škola uskutečňující obsahově obdobný studijní program, nikoliv oblast. Podle § 90 odst. 2 ZVŠ podkladem pro uznání je originál nebo úředně ověřená kopie diplomu, vysvědčení nebo obdobného dokladu vydaného zahraniční vysokou školou, případně originál nebo úředně ověřená kopie dodatku k diplomu a doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle tohoto zákona, a o náplni vysokoškolského studia v zahraničí. O srovnání studijních programů (nikoliv oblastí) hovoří § 90 odst. 5 ZVŠ. Toto ustanovení tvoří mantinely pro úvahu správního orgánu v dané věci. Uvádí se v něm, že nelze uznat zahraniční vzdělání, pokud jsou studijní programy (absolvovaný zahraniční a žádaný domácí) v podstatných rysech odlišné. Rovněž podle Čl.I Lisabonské úmluvy je definován vysokoškolský program jako studium, které je uznané příslušným orgánem strany za součást jejího vysokoškolského systému a jehož dokončení poskytuje studentovi vysokoškolskou kvalifikaci. Za nesprávné proto považuje, že žalobkyni byla uznána oblast vzdělávání „Učitelství“.
21. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně uvádí, že se domáhala uznání magisterského studijního programu učitelství německého a anglického jazyka, nikoli uznání germanistiky. Žalobkyně k rozhodnutí dodala úředně ověřené podklady, přesto Univerzita vyzvala žalobkyni opětovně (dne 23. 10. 2017) k doložení podkladů (ačkoli již byly dodány) a specifikaci, co požaduje. Žalobkyně opětovně výzvě vyhověla a dne 23. 11. 2017 dodala dokumenty podruhé, znovu úředně přeložené. Podle žalobkyně z dokladů s úředním překladem vyplývá, že studium žalobkyně bylo zaměřeno na učitelství, které jako tehdejší studentka studovala na německé univerzitě, na níž studium probíhalo. Předložené dokumenty pocházejí mimo jiné z archivu Univerzity Karla Marxe v Lipsku. V nich je uvedeno, že žalobkyně je na základě zkoušek a praxe oprávněna učit. První překlad hovoří o tom, že „studentka absolvovala úspěšně a s dobrým výsledkem metodické vzdělání, které jí učiní kompetentní pro učitelské povolání“. Druhý překlad obdobně praví, že „úspěšně a s chvalitebnými výsledky absolvovala studentka pedagogické vzdělávání, které ji opravňuje k

výkonu učitelského povolání“, tedy že absolvovala pedagogické vzdělání. Není vinou žalobkyně, že absolvovala studium počátkem osmdesátých let a diplom jí byl vystaven v tehdejší podobě, neodpovídající dnešní podobě vysokoškolského diplomu a jeho obsahu. Titul „*Diplomgermanist*“ je akademickým titulem, není to název studijního oboru ani programu. Podle žalobkyně je rozhodující obsah daného oboru a jeho zaměření, není podstatné, že diplom neobsahuje zřetelnou zmínku, že jeho držitel je oprávněn pedagogicky působit, a že „*učitelství*“ není obsaženo v názvu uvedeném na diplomu. Tato skutečnost je podmíněna dobou i místem studia, které bylo na učitelství zaměřeno. Doložené doklady pocházejí z archivu Univerzity Karla Marxe v Lipsku, byly notářsky ověřeny a přeloženy soudním překladatelem (některé i dvakrát). Jde např. o posudek podepsaný vedoucím katedry germanistiky, který byl zodpovědný za studium učitelství. Na tom nic nemění ani v záhlaví žádosti o zahájení diplomového řízení uvedené spojení „učitel němčiny a dějepisu“, jelikož šlo o předtištěný formulář, na něm bylo vyplněno obor „Učitelství němčiny a angličtiny“, což bylo Univerzitou Karla Marxe v Lipsku akceptováno pro zahájení diplomového řízení. Uznání germanistiky proto žalobkyně považuje za nesprávné, neboť žalovaný zaměnil akademický titul se studijním programem. Neměla být proto žalobkyni uznána *germanistika*, ale *učitelství německého a anglického jazyka*. Došlo k nezákonnosti, kterou žalovaný aproboval napadeným rozhodnutím.

22. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že pokud žalobkyně měla za to, že nebyl vyčerpán předmět řízení, měla zvolit ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, současně v žalobě nespecifikuje, v jaké části nebyl předmět řízení vyčerpán. Správní orgán disponuje při posuzování žádosti jistou mírou diskrece, jaký vysokoškolský program či oblast žadateli uzná, studijní programy nejsou ve smluvních státech totožné a jedním z kritérií je obsahová podobnost [viz § 89 odst. 1 písm. b) ZVŠ]. Při posuzování žádosti správní orgán přihlíží k označení studijního programu i k obsahové stránce studia. Žalovaný má za to, že označení studijního programu v žádosti je třeba chápat „nominálně“, a to s ohledem na skutečnost, že ZVŠ a Lisabonská úmluva ukládají hledat obsahově podobné studijní programy. Pokud správní orgán uzná studijní program odlišný od nominálního znění žádosti, nelze takový postup kvalifikovat za odchýlení se od předmětu žádosti či nevyčerpání předmětu žádosti.
23. Žalovaný ke druhému žalobnímu bodu se vyjádřil tak, že má za to, že správní orgány nepochybily, když ve věci žalobkyně neaplikovaly § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný neobstarával nové podklady a Univerzita žalobkyni *de facto* i *de iure* vyhověla a uznala jí magisterské vzdělání v oblasti učitelství. Nebylo zákonnou povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k seznámení se s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, správní orgány neshromáždily jiné podklady než ty, byly žalobkyni známy a žádosti se zabývaly opakovaně. Pokud Osvědčení Univerzity neobsahuje podrobné odůvodnění, což žalovaný připouští, že by v dané věci bylo vhodné, nemůže to znamenat nezákonnost pozitivního Osvědčení, současně se nejedná o povinnou náležitost rozhodnutí, zároveň vše vysvětluje napadené rozhodnutí.
24. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že je rozdíl mezi termíny „vysokoškolská kvalifikace“ a „odborná kvalifikace“. O odborné kvalifikaci v oboru učitelství jazyka německého a anglického se v řízení vůbec nerozhodovalo, o ní se rozhoduje v řízení podle zákona o uznávání odborné kvalifikace, jímž byly implementovány do

českého právního řádu směrnice 89/48/EHS o obecné úpravě pro uznávání vysokoškolských diplomů udělených po ukončení nejméně tříletého odborného vzdělání; směrnice Rady 92/51/EHS o druhém obecném systému uznávání odborného vzdělávání, která doplňuje směrnicí 89/48/EHS; směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/42/ES stanovující mechanismus pro uznávání kvalifikací ohledně odborných činností zahrnutých směrnicemi o liberalismu a o přechodných opatřeních a doplňující obecné systémy pro uznávání kvalifikací. Ke zvláštnímu řízení podle tohoto zákona jsou legitimováni žadatelé, kteří hodlají na území České republiky vykonávat některé z tzv. regulovaných činností, tj. povolání upravených vlastním zvláštním zákonem stanovícím pro jejich výkon specifické podmínky. Povolání učitele patří v České republice mezi regulovaná povolání ve smyslu zákona o uznání odborné kvalifikace. S ohledem na námitky žalobkyně má žalovaný za to, že žalobkyně mylně od řízení podle zákona o vysokých školách očekávala rozhodnutí s parametry, které by bylo výsledkem řízení podle zákona o uznávání odborné kvalifikace. K námitce stran uznání „oblasti vzdělávání“ žalovaný odkazuje na § 90 odst. 5 ZVŠ a část šestou Čl. VI.1 Lisabonské úmluvy, které ukládají správnímu orgánu povinnost zamítnout žádost v případech, že jsou podstatné rozdíly v obsahu vzdělání.

25. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný odkazuje na dokumenty, které připojila žalobkyně k podání ze dne 27. 7. 2017. Z přeložených dokladů Diplomu a Vysvědčení vyplývá, že *„studovala (absolvovala) studijní obor Germanistika, zakončila vysokoškolské vzdělání s celkovým hodnocením Dobře (3) A je oprávněna používat titul Diplomovaný germanista.“* Absolvovaný obor Germanistika je dále v tomto dokladu výslovně uveden ve výčtu žalobkyní absolvovaných *Hlavních zkoušek: „Jazykověda germanistiky - dobře, Literární věda germanistiky - dobře“.* Podle překladů připojených k podání ze dne 15. 11. 2017 žalobkyně *„studovala v oboru germanistika, ukončila studium vysoké školy s celkovým výsledkem uspokojivě (3) A je oprávněna užívat označení diplomovaný germanista.“* Absolvování některých předmětů pedagogického rázu nemůže zároveň zvrátit tyto podstatné charakteristiky studijního programu žalobkyně. Žalobkyně v zahraniční absolvovala nepochybně obor se zaměřením na germanistiku, která je v Osvědčení uvedena. Celé uznání je pro oblast Učitelství, jelikož nebylo zpochybněno, že v zahraničí úspěšně absolvovala magisterské vzdělání. Podle žalovaného směřuje žalobkyně řízení podle § 89 ZVŠ s řízením o uznání odborné kvalifikace. Její požadavek zněl: *„Potřebuji mít v nostrifikaci uvedeno i učitelství jazyka německého a anglického.“* Podle žalovaného Univerzita nepochybila, když rozhodla o uznání diplomu a o jeho rovnocennosti k diplomu vydanému v oblasti vzdělávání *„Učitelství“.* Uvedení konkrétního textu na osvědčení o magisterském studiu, v daném případě *„učitelství jazyka německého a anglického“*, se nelze v projednávané věci domoci. Správní orgány shledaly, že tehdejší zahraniční studium žalobkyně (studium germanistiky) mělo i pedagogické prvky, na základě kterých jí uznaly magisterské vzdělání pro oblast Učitelství. Pokud žalobkyně potřebuje posoudit i svoji odbornou způsobilost pro účely výkonu regulovaného povolání učitele na některé škole na území České republiky, je třeba podat žádost podle jiného zákona, na jehož základě bude provedeno dokazování.
26. Žalobkyně v replice setrvala na své argumentaci.
27. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V dané věci rozhodl soud i bez

nařízení jednání, neboť strany po řádném poučení jednání nepožadovaly, s vyřízením věci takto tedy souhlasily (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

28. Jelikož *první, třetí a čtvrtý žalobní bod* spolu obsahově souvisejí, soud je vypořádá společně.
29. Předně soud uvádí, že žalobkyně dne 23. 1. 2017 požadovala po Univerzitě, resp. po žalovaném, aby uznali - nostrifikovali její učitelství jazyka německého a jazyka anglického na základě německého vysokoškolského vzdělání získaného v roce 1981.
30. Podle § 89 odst. 3 ZVŠ *veřejná vysoká škola vydá osvědčení na základě znalosti úrovně zahraniční vysoké školy nebo na základě rozsahu znalostí a dovedností osvědčených vysokoškolskou kvalifikací.*
31. Podle § 90 odst. 1 ZVŠ *ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace veřejnou vysokou školou rozhoduje rektor.*
32. Podle § 90 odst. 2 ZVŠ *podkladem pro uznání je originál nebo úředně ověřená kopie diplomu, vysvědčení nebo obdobného dokladu vydaného zahraniční vysokou školou, případně originál nebo úředně ověřená kopie dodatku k diplomu a doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle tohoto zákona, a o náplni vysokoškolského studia v zahraničí. V případě potřeby se připojí úředně ověřený překlad těchto dokladů.*
33. Podle § 90 odst. 5 ZVŠ *zjistí-li veřejná vysoká škola nebo podle § 89 odst. 2 ministerstvo, že jsou studijní programy po jejich srovnání v podstatných rysech odlišné, žádost o uznání zamítne.*
34. Podle Čl.VI.1 Lisabonské úmluvy *do té míry, že rozhodnutí o uznání je založeno na znalostech a dovednostech osvědčených vysokoškolskou kvalifikací, každá Strana uzná vysokoškolské kvalifikace přiznané v jiné Straně, ledaže by mohl být prokázán podstatný rozdíl mezi kvalifikací, o jejíž uznání je žádáno, a odpovídající kvalifikací ve Straně, ve které je o uznání žádáno.*
35. V dané věci se soud zabýval otázkou, zda Univerzita, resp. žalovaný, uznali žalobkyni zahraniční vysokoškolské vzdělání, a kvalifikaci veřejnou vysokou školou na základě studijního programu podle podkladů doložených žalobkyní.
36. Ze shora uvedeného vyplývá, a strany to nespoujají, že žalobkyně k žádosti o uznání učitelství jazyka německého a jazyka anglického doložila úředně ověřené kopie diplomu a vysvědčení, přeloženou e-mailovou komunikací, jak je popsáno pod bodem 6. tohoto rozsudku (k podání ze dne 27. 7. 2017) a dále doložila opis z obsahu diplomu, opis z obsahu vysvědčení, opis návrhu na zahájení diplomového řízení, opis závěrečného hodnocení, opis hodnocení, jak je popsáno pod bodem 8. tohoto rozsudku (k podání ze dne 15. 11. 2017). Na základě takto předložených dokladů žalobkyní, které Univerzita a ani žalovaný nespoujávali, Univerzita žalobkyni vydala Osvědčení, jímž potvrdila rovnocennost získaného německého diplomu s vysokoškolským diplomem vydaným veřejnou vysokou školou v České republice v magisterském studiu.

37. Poté se soud zabýval otázkou *studijního programu*, jak je zmiňováno v § 90 odst. 2, 5 ZVŠ.
38. Podle § 44 odst. 1 ZVŠ *vysokoškolské vzdělání se získává studiem v rámci akreditovaného studijního programu podle studijního plánu stanovenou formou studia. Za akreditovaný studijní program se pro účely tohoto zákona považuje i studijní program uskutečňovaný vysokou školou v rámci oblasti nebo oblastí vzdělávání, pro které má vysoká škola institucionální akreditaci.*
39. Podle § 44 odst. 2 písm. h) ZVŠ *součástmi studijního programu jsou určení oblasti nebo oblastí vzdělávání, v rámci kterých má být studijní program uskutečňován, a návaznost na další typy studijních programů v téže nebo příbuzné oblasti nebo oblastech vzdělávání; v případě kombinovaného studijního programu také procentně vyjádřený podíl základních tematických okruhů náležejících do jednotlivých oblastí vzdělávání na výuce.*
40. Podle § 44a odst. 1 ZVŠ *oblast vzdělávání je věcně vymezený úsek vysokoškolského vzdělávání, v jehož rámci jsou připravovány, schvalovány a uskutečňovány studijní programy blízkého nebo příbuzného obsahového zaměření, odrážející společný teoretický a metodologický základ dané oblasti vzdělávání.*
41. Podle § 44a odst. 2 ZVŠ *seznam oblastí vzdělávání je uveden v příloze č. 3 k tomuto zákonu.*
42. Soud při řešení otázky, která oblast vzdělávání je ve věci žalobkyně relevantní, neboť žalobkyně žádný studijní program nedoložila, vycházel z doložených dokladů žalobkyně, a to z jejího vysvědčení „*hat in der Fachrichtung Germanistik studiert*“ (viz bod 3. tohoto rozsudku), podle kterého „*studovala (absolvovala) studijní obor Germanistika*“ (viz bod 6. tohoto rozsudku), popř. „*studovala v oboru germanistika*“ (viz bod 8. tohoto rozsudku). Oba překlady nepochybně svědčí o tom, že žalobkyně studovala obor „germanistika“, jak i příhodně uvedla Univerzita na Osvědčení, kde potvrdila jeho rovnocennost studia oboru germanistiky s vysokoškolským vzděláním magisterského typu studia získaným na veřejné vysoké škole v České republice v uvedeném studijním programu.
43. Na základě uvedeného se soud (podle připojených podkladů ohledně pedagogických aspektů žalobkyně, zmiňované v hodnocení pod body 6. a 8. tohoto rozsudku, konkrétně v závěrečném hodnocení a posudku, resp. závěrečném hodnocení) k požadavku žalobkyně zabýval otázkou, pod kterou oblast vzdělávání lze požadovanou nostrifikaci učitelství německého a anglického jazyka podřadit.
44. Soud vyšel z Přílohy č. 3 ZVŠ nazvané „*Seznam oblastí vzdělávání*“, která obsahuje názvy oblastí vzdělávání. Jsou to: Architektura a urbanismus, Bezpečnostní obory, Biologie, ekologie a životní prostředí, Doprava, Ekonomické obory, Elektrotechnika, Energetika, Farmacie, Filologie, Filozofie, religionistika a teologie, Fyzika, Historické vědy, Chemie, Informatika, Kybernetika, Lesnictví a dřevařství, Matematika, Mediální a komunikační studia, Neučitelská pedagogika, Politické vědy, Potravinářství, Právo, Psychologie, Sociální práce, Sociologie, Stavebnictví, Strojírenství, technologie a materiály, Tělesná výchova a sport; kinantropologie, Těžba a zpracování nerostných surovin, Učitelství, Umění, Vědy o umění a kultuře, Vědy o Zemi, Veterinární lékařství, veterinární hygiena, Všeobecné

lékařství a zubní lékařství, Zdravotnické obory a Zemědělství.

45. Podle § 1 nařízení vlády č. 275/2016 Sb., o oblastech vzdělávání ve vysokém školství stanoví vymezení jednotlivých oblastí vzdělávání uvedených v příloze č. 3 k zákonu o vysokých školách, obsahující: a) základní tematické okruhy, které jsou pro danou oblast vzdělávání charakteristické a určující, b) výčet typických studijních programů spadajících pod danou oblast vzdělávání, c) rámcový profil absolventů v dané oblasti vzdělávání s uvedením hlavních cílů vzdělávání, zahrnujících odborné znalosti, dovednosti a další kompetence a charakteristických profesí, zejména pak profesí regulovaných, které jsou relevantní.

46. Žalovaným zmiňovaná „ČÁST TŘICÁTÁ“ přílohy č. 3 k nařízení vlády č. 275/2016 Sb., o oblastech vzdělávání ve vysokém školství se nazývá „UČITELSTVÍ“, a obsahuje:

„A. Základní tematické okruhy

- a) Pedagogika,
- b) Pedagogická psychologie,
- c) Obecná didaktika,
- d) Oborová didaktika (didaktika konkrétního oboru podle příslušné aprobace),
- e) Teorie a praxe učitelské profese,
- f) Obor (konkrétní obor podle příslušné aprobace), včetně bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v konkrétních oborech,
- g) Speciální pedagogika,
- h) Inkluzivní didaktika.

B. Výčet typických studijních programů

- a) Učitelství pro mateřské školy,
- b) Učitelství pro základní školy,
- c) Učitelství pro střední školy,

C. Rámcový profil absolventa

a) S ohledem na typ studijního programu absolventi prokazují v odpovídající šíři a míře podrobnosti:

- 1. znalosti v oblasti pedagogiky, speciální pedagogiky, evaluace, intervence a pedagogické psychologie,
- 2. znalosti v oblasti konkrétní oborové specializace,
- 3. znalosti oborové didaktiky a teorie učení a vyučování,
- 4. znalosti školské legislativy,
- 5. porozumění etickému rozměru práce s lidmi.

b) S ohledem na typ studijního programu absolventi umí v odpovídající šíři a míře podrobnosti:

- 1. plánovat, realizovat, monitorovat a hodnotit výuku s ohledem na individualitu svých žáků a na vzdělávací a sociální kontext,
- 2. zvolit vhodné metody hodnocení procesu výuky a výsledků učení, včetně sebehodnocení,
- 3. vytvářet příznivé psychosociální prostředí pro učení,
- 4. vhodným způsobem komunikovat se zákonnými zástupci žáka.

c) S ohledem na typ studijního programu se absolvent uplatní například:

- 1. v akademické sféře a v dalších institucích zabývajících se vědou, výzkumem, vývojem a inovacemi,
- 2. ve školách nebo školských či vzdělávacích zařízeních.

D. Relevantní charakteristické profese

1. učitel mateřské školy,
2. učitel prvního stupně základní školy,
3. učitel druhého stupně základní školy,
4. učitel střední školy,
5. asistent pedagoga,
6. učitel uměleckých odborných předmětů v základní umělecké škole, střední škole a konzervatoři,
7. učitel vyšší odborné školy,
8. speciální pedagog.“

47. Z výčtu oblastí vzdělávání podle Přílohy č. 3 ZVŠ ve spojení s „ČÁSTÍ TŘICÁTOU“ přílohy č. 3 k nařízení vlády č. 275/2016 Sb., o oblastech vzdělávání ve vysokém školství, je zřejmé, že učitelství německého a anglického jazyka spadají pod oblast vzdělávání „Učitelství“. Shodně je též uvedeno v Osvědčení, kdy žalobkyni jmenovaná oblast vzdělávání byla uznána.
48. Soud shledal, že vysokoškolskou kvalifikací podle Čl.VI.1 Lisabonské úmluvy je v případě žalobkyně oblast vzdělávání „Učitelství“ pro obor „*germanistika*“.
49. Soud se proto ztotožňuje s žalovaným, že napadené rozhodnutí osvědčuje rovnocennost předmětného zahraničního (německého) vzdělání s tuzemským, jak co do stupně (magisterský studijní program), tak také co do jeho odpovídající oblasti uskutečňování v České republice podle Přílohy 3, bodu č. 30 „*Učitelství*“ ZVŠ, blíže vymezené v části třicáté Přílohy č. 3 k nařízení vlády č. 275/2016 Sb. Napadeným rozhodnutím byla žalobkyni osvědčena rovnocennost předmětné zahraniční (německé) vysokoškolské kvalifikace (tj. Diplomu) v České republice tuzemské kvalifikaci, tj. vysokoškolskému diplomu vydanému podle příslušných výše ocitovaných ustanovení ZVŠ podle Čl.VI.1 Lisabonské úmluvy.
50. Soud konstatuje, že na základě uvedeného neshledal, že by Univerzita, popř. žalovaný, porušili Čl.VI.1 Lisabonské úmluvy, kterou je Česká republika vázána a neshledal, že mělo být v pochybnostech rozhodnuto ve prospěch uznání, jak se domáhala žalobkyně, jelikož v projednávané věci soud žádné pochybnosti ze správného spisu neshledal, ani žalobkyně žádné konkrétní pochybnosti netvrdila a ani nedoložila. Pokud žalobkyně tvrdí existenci podstatných rozdílů srovnávaných kvalifikací, pak je soud z ničeho neshledal a blíže je žalobkyně ani nespecifikovala, aby se soud takovou námitkou mohl zabývat.
51. Žalobkyně dále tvrdí, že § 2 ZVŠ i Lisabonská úmluva ukládají správnímu orgánu hledat obsahově podobné studijní programy.
52. Podle § 2 ZVŠ *vymezení jednotlivých oblastí vzdělávání je uvedeno v příloze k tomuto nařízení.*
53. Podle Čl.I Lisabonské úmluvy *část studia je jakákoliv součást vysokoškolského programu, jež je ohodnocena a zdokumentována a která, i když není sama o sobě uceleným studijním programem, představuje podstatné získání znalostí nebo dovedností.*
54. Z právní úpravy zde citované tvrzená povinnost žalovaného nevyplývá. Ust. § 2

ZVŠ neukládá Univerzitě, popř. žalovanému, hledat obsahově podobné studijní programy, nýbrž za relevantní považuje jednotlivé oblasti vzdělávání (které soud uvádí shora). Současně ani Lisabonská úmluva neukládá hledat obsahově podobné studijní programy, neboť studijní program je toliko součástí studia, oblasti vzdělávání. Tak ostatně vyplývá i z výše citovaného ust. § 44 odst. 2 písm. h) ZVŠ. Ve věci proto zůstává relevantní oblast vzdělávání, kterou žalovaný příhodně dovodil. Ostatně žalobkyně v žalobě neuvedla ani žádnou argumentaci, z níž by mělo vyplývat, že Univerzita či žalovaný se zabývali neadekvátním studijním programem žalobkyně. Ohledně studijního programu ani žalobkyně v žádosti či ve správním řízení nic netvrdila, ani nic hodnověrného nedoložila.

55. K námitce žalobkyně uvádí, že nepožadovala uznání germanistiky, nýbrž učitelství německého a anglického jazyka, soud uvádí, že oblast vzdělání Učitelství jí byla Osvědčením přiznána. Obor germanistiky vyplýval z vysvědčení, jak je i citováno z překladů shora. Pokud žalobkyně tvrdí, že není její vinou, že absolvovala studium v osmdesátých letech a tehdejší diplom neodpovídá dnešní podobě a obsahu diplomu, pak tuto skutečnost správní orgány nekladou žalobkyni za vinu. Žalobkyně tehdy v osmdesátých letech žádala o nostrifikaci, jak je uvedeno pod bodem 3. tohoto rozsudku a v r. 1983 jí bylo vzdělání nostrifikováno pro obor „moderní filologie (německý jazyk – literatura)“. Žalobkyně přitom k nyní projednávané žádosti nedoložila původní žádost z osmdesátých let, co konkrétního tehdy po Univerzitě požadovala, naopak s výsledkem uznání se tehdy spokojila a proti němu až do podání právě projednávané žádosti nebrojila. Ostatně ani k předmětné žádosti nedoložila, co konkrétního jí nyní vede ke změně, resp. doplnění nostrifikace. Právní úprava zákonů tehdy platných za tzv. socialismu nemůže být ani validní s aktuální právní úpravou. Je proto věcí žalobkyně, která na současnou právní úpravu se snaží „napasovat“ tehdejší diplom, v čemž jí správní orgány vyšly vstříc v rámci dobré správy.

56. Pokud dále žalobkyně tvrdí, že titul „Diplomgermanist“ není název studijního oboru ani programu, pak soud neshledal ze správního spisu, že by Univerzita či žalovaný její titul považovali za studijní obor či program. Taková argumentace z ničeho nevyplývá. Žalobkyně, která v dané věci řízení iniciovala, nepředložila jiné podklady než ty, z nichž vyplývá studium germanistiky, jak je popsáno pod body zejména 6. a 8. tohoto rozsudku. Nepředložila žádné originální doklady či přeložené doklady, že by jejím oborem bylo např. požadované učitelství němčiny a angličtiny. Pokud na základě jí předložených dokladů nyní nesouhlasí s jejich obsahem, tedy že v NDR vystudovala obor „germanistka“, pak nedoložila, co konkrétního jí bránilo, aby ode dne 15. 7. 1981, kdy jí bylo vystaveno německé vysvědčení pro tento obor „germanistika“, až dosud, se u německých orgánů Univerzity Karla Marxe, popř. u příslušné školy, která ji vyslala od r. 1976 do r. 1981 ke studiu do „spřátelené země“ do NDR (tehdy se souhlasem Komunistické strany Československa), se bránila proti obsahu vystudovaného oboru. Byť žalobkyně požaduje uznání učitelství německého a anglického jazyka, bylo jí uznáno „Učitelství“ jako oblast vzdělávání, nikoli jako vystudovaný obor. Žalobkyně se tím domáhá tzv. odborné kvalifikace. Věcnou příslušností Univerzity je v daném řízení nostrifikace vysokoškolské kvalifikace, kterou žalobkyni Univerzita uznala.

57. Podle Čl.I Lisabonské úmluvy *vysokoškolská kvalifikace je jakýkoliv titul, diplom nebo jiné osvědčení vydané příslušným orgánem osvědčující úspěšné ukončení vysokoškolského programu.*

58. V předmětné věci žalobkyně doložila podklady pro uznání magisterského studijního programu v oblasti vzdělávání „Učitelství“ pro obor germanistika. Její požadavek uznání učitelství německého a anglického jazyka, který Univerzita neakceptovala, proto není v rozporu s Lisabonskou úmluvou.
59. V Osvědčení Univerzita uvedla: „*Rektor konstatuje, že v daném správním řízení se nejednalo o řízení o uznání odborné způsobilosti a kvalifikace dle zákona č. 18/2004 Sb., o uznávání odborné kvalifikace a jiné způsobilosti státních příslušníků členských států Evropské unie a některých příslušníků jiných států a o změně některých zákonů (zákon o uznávání odborné kvalifikace), ve znění pozdějších předpisů, nebo podle zvláštních právních předpisů upravujících uznávání odborné kvalifikace.*“.
60. Podle § 3 odst. 1 zákona o uznávání odborných kvalifikací odborná kvalifikace je *způsobilost fyzické osoby k výkonu regulované činnosti.*
61. Podle § 29 odst. 1 zákona o uznávání odborné kvalifikace *uznávacím orgánem, oprávněným rozhodnout v konkrétní věci o uznání odborné kvalifikace, je ústřední správní úřad České republiky, do jehož působnosti regulovaná činnost náleží nebo jehož působnost je regulované činnosti nejbližší. V případě, že uchazeč hodlá vykonávat regulovanou činnost jako podnikatel ve formě živnosti nebo jako odpovědný zástupce držitele živnostenského oprávnění, je uznávacím orgánem Ministerstvo průmyslu a obchodu. V případě, že o oprávnění vykonávat regulovanou činnost rozhoduje podle zvláštního právního předpisu profesní komora, je uznávacím orgánem tato komora.*
62. Žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí uvedl, že k „*zvláštnímu řízení podle tohoto zákona jsou legitimováni ti žadatelé, kteří hodlají na území České republiky vykonávat některé z tzv. regulovaných činností, tj. povolání upravených vlastním zvláštním zákonem stanovícím pro jejich výkon specifické podmínky, a kteří zároveň pro jejich výkon nabyli vzdělání v prostoru Evropské unie, Evropského hospodářského prostoru (Island, Lichtenštejnsko a Norsko) nebo Švýcarska.*“
63. Z citovaného vyplývá, že pokud Univerzita informovala žalobkyni v závěru Osvědčení, že uznání odborných kvalifikací se provádí podle zákona o uznávání odborné kvalifikace, postupovala v souladu se ZVŠ i Lisabonskou úmluvou tím, že nevyhověla požadavku žalobkyně na uznání učitelství německého a anglického jazyka. V opačném případě by překročila svou věcnou příslušnost, která náleží jinému orgánu, a to žalovanému. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že „*mezi regulované činnosti v České republice patří i povolání učitele (tj. i učitele jazyků). Absolvent zahraničního vysokoškolského vzdělání v příslušné oblasti vzdělání mající zájem o výkon tohoto regulovaného povolání v České republice podstupuje proto řízení o uznání své odborné kvalifikace podle zákona o uznávání odborné kvalifikace. Zákon o uznávání odborné kvalifikace umožňuje absolventu vysokoškolského učitelského vzdělání ze zahraniční vysoké školy se sídlem na území Evropské unie a dalších jmenovaných států, a tedy i absolventu příslušného vzdělání na vysoké škole sídlící ve Spolkové republice Německo, obrátit se žádostí se zahraničními doklady o vzdělání přímo na příslušný uznávací orgán, jímž je v souběhu se zákonem č. 563/2004 Sb., o pedagogických pracovnících, Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy. Předchozí uznání předmětného zahraničního vzdělání dle zákona o vysokých školách a Lisabonské úmluvy (tzv. nostrifikace) se nevyžaduje.*“

64. Pokud se žalobkyně dovolává požadavku, že „*potřebuje mít v nostrifikaci uvedeno i učitelství jazyka německého a anglického*“, pak v souladu s poučením Univerzity v Osvědčení, je třeba podat žádost podle zákona o uznávání odborné kvalifikace.
65. Soud se proto neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že žalovaný nevyčerpal předmět řízení, neboť o žádosti žalobkyně bylo v plném rozsahu rozhodnuto již Univerzitou. Soud toliko připomíná, zásadu jednotnosti správního řízení, podle které je nutné rozhodnutí Univerzity i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí Univerzity tak mohl zhojit žalovaný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47), čemuž se v daném případě i stalo, neboť obsah Osvědčení Univerzity ve věci žalobkyně vyložil až žalovaný v napadeném rozhodnutí.
66. Ačkoli žalobkyně tvrdí, že k vyčerpání předmětu řízení zavázal Univerzitu žalovaný rozhodnutími předchozími ze dnů 4. 5. 2020 a 20. 11. 2020, pak neuvádí, v čem konkrétním Univerzita tato předchozí rozhodnutí nerespektovala. Nekonkrétní námitku proto nelze úspěšně vypořádat.
67. Dále pokud žalobkyně tvrdí, že Univerzita měla vydat odůvodněné negativní rozhodnutí o zamítnutí části Žádosti, což neučinila, pak žalobkyně neuvádí, co konkrétního měla v takovém negativním rozhodnutí Univerzita rozhodnout. Podle soudu v daném řízení Univerzita přiznala žalobkyni požadovanou vysokoškolskou kvalifikaci, magisterské vzdělání v oblasti „Učitelství“, v oboru, který žalobkyně vystudovala, v germanistice, a ohledně jejího požadavku na učitelství konkrétních dvou předmětů (německý a anglický jazyk) ji odkázala na řízení podle zákona o uznávání odborné kvalifikace. Jinými slovy Univerzita v předmětném řízení rozhodla o všech požadavcích vznesených žalobkyní.
68. Pro úplnost soud uvádí, že se neztotožnil se žalovaným, který uvedl, že žalobkyně měla zvolit ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu. Ve věci bylo vydáno správním orgánem rozhodnutí, které má pro posouzení věci v soudním řízení správním přednost. Ochranu proti nečinnosti lze považovat za subsidiární, takovou obranu lze uplatnit, pokud by ve věci správní orgány nebyly činnými.
69. První, třetí, ani čtvrtý žalobní bod neshledal soud důvodnými.
70. Ke *druhému žalobnímu bodu*, v němž žalobkyně namítá porušení § 36 odst. 3 správního řádu, soud odkazuje na znění ust. § 36 odst. 3 věta první správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal*.
71. Soud citovanou právní úpravu považuje za rozhodnou pro vypořádání uplatněné námitky. Předně uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že podklady pro rozhodnutí do správního spisu poskytla toliko žalobkyně, Univerzita ani žalovaný žádné podklady pro rozhodnutí ve věci neobstarali. Ve věci je rovněž podstatné, že Univerzita žalobkyni v maximální možné míře její žádosti vyhověla tím, že vysokoškolské vzdělání magisterského studia v oblasti vzdělávání Učitelství jí uznala pro obor germanistiky, a to vše v souladu s podklady předloženými toliko žalobkyní. Na základě žalobkyní doložených podkladů Univerzita nemohla rozhodnout jinak. Proto lze konstatovat, že Univerzita žalobkyni vyhověla. I kdyby Univerzita vyzvala žalobkyni k možnosti podle § 36 odst. 3 správního

řádu, tak na věci by to nic neměnilo, neboť ve správním spise jsou toliko listiny předložené žalobkyní, u nichž lze důvodně předpokládat, že žalobkyni byly známy a jimi žalobkyně určila směr výsledku rozhodnutí správních orgánů. Soud neshledal, že by postupem správních orgánů tak došlo k zásahu do práv žalobkyně, neboť její žádosti bylo v předmětném řízení vedeném podle ZVŠ v souladu s jí předloženými listinami vyhověno a nemohla být tímto postupem ve svém důsledku práva žalobkyně zkrácena.

72. Druhý žalobní bod neshledal soud důvodným.
73. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
74. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. června 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu